

Højres Program skal være: Kravet om vort Forsvarsvæsens Fuldstændiggørelse, Indførelse af Forholdstalsvalg til Folketinget, Ændringer i Landstingets Sammensætning, saaledes at København og Købstæderne ikke som hidtil forfordeltes for Landdistrikterne, og saaledes at Godsejernes urimelig store Indflydelse begrænsedes, og Udnævnelsen af „kongevalgte“ ophørte, medens der indførtes en Repræsentation for de forskellige store Erhvervsorganisationer og andre Institutioner, saaledes som af Johan Knudsen i sin Tid i Folketinget antydet“. Og nu for ganske faa Dage siden har Folketingsmanden for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) udtalt paa et Møde i Kolding: „Jeg nærer egentlig ingen Forkærlighed for et System, hvorefter det store Hartkorn skal have Særrepræsentation. Derimod er jeg stemt for et Sagskundskaabens Ting“, uden at han dog udvikler, hvorledes et saadant skal sammensættes.

Se, disse Højremænd gaa jo endnu den Dag i Dag og gælde for nogle af Højres mest trofaste Støtter, medens Højremænd af mere liberal Anskuelse jages ud i Ørkenen som Folk, der ikke fortjene at betegnes med det ærefulde Navn: Højre. Naar det altsaa gaar saaledes med Højres Ordførere i Folketinget og Højres Ordførere ude i Landet med Tilslutning af enkelte Blade i København — jeg kan f. Eks. nævne „Nationaltidende“, der saa varmt taler disse Mænds Forsvar og knytter sig til disse Mænds Udtalelser —, naar det gaar saaledes med det grønne Træ, hvorledes skal det saa gaa med det tørre? Hvorledes vil Højre opretholde en saa energisk Modstand, som jeg maa formode, at det ærede Medlem (Piper), som fører Ordet for Højre, søger at opretholde, naar der i deres egen Lejr rejses saa stærke Krav om en Forandring i Landstingets Sammensætning paa Bekostning af det, det ærede Medlem selv har kaldt de mest konservative Garantier?

Regeringen har med Villie ikke villet begynde en Forfatningsforandring ved at rejse Kravet om en almindelig Forfatningsrevision, det er ikke Regeringens Ønske at hidse Folketing og Landsting imod hinanden. Det er Regeringens Ønske, som det er Regeringens Haab, at man maa naa til en Forhandling om denne Sag, saglig og rolig, og se paa, hvad man tror, at Fremtidens Udvikling bedst er tjent med. En Forfatningsforandring skal man ikke søge gennemført i Kamptider, og det er interessant at lægge Mærke til, at i den

lange politiske Kampperiode fra 1870 til dette Aarhundredes Begyndelse blev der ikke af Oppositionen rejst virkelige Krav om en Forfatningsforandring. Man kæmpede for at lægge den Forstaaelse i Grundloven, som Venstre mente der skulde lægges deri, men man tog ikke Arbejdet op om en Forfatningsrevision, man stillede ikke Forslag eller Krav i saa Henseende. Nu ere vi ude over disse Kamptider, nu mener jeg, vi ere inde i mere rolige Farvande, og skal man komme til en fornuftig Forfatningsforandring, saa mener jeg, at det er bedst, at man indfører en saadan ved en rolig, saglig og saa vidt muligt lidenskabsløs Forhandling om denne store, vigtige Sag. Men Regeringen har indskrænket sig til i Overensstemmelse med Folketingets Flertal at rejse Krav om en Forandring i Folketingets Sammensætning uden nu at komme ind paa det store Spørgsmaal om en almindelig Forfatningsrevision. Derimod vil jeg sige, at Gennemførelsen af en almindelig Forfatningsrevision er en af de største politiske Opgaver, en Regering overhovedet kan sætte sig. Og en Regering, som har Respekt for sit Ansvar og Respekt for en saa alvorlig Opgave, som dette er, maa sige sig selv, at forud for en saadan Revision maa der ligge et meget indgaaende Arbejde baade med politisk og juridisk Indsigt for at faa et godt Resultat at forelægge. Jeg beklager derfor, at man fra Højres Side har stillet sig saa køligt til denne Sag, for jeg tror at kunne forsikre, at det Spørgsmaal om en Forandring af Grundloven, særlig her en Forandring, som er saa stærkt paakrævet, i Grundlovens § 32, i det hele taget Spørgsmaalet om en Forfatningsforandring, er et Spørgsmaal, som vil blive ved at banke paa dette høje Tings Dør, indtil det er løst. Og jeg tror, at alle Parter handle i deres velforstaaede Interesse, naar man i Tide alvorlig tager dette Spørgsmaal op til rolig, saglig Overvejelse, thi jo længere man afviser Kravet om en Revision af Forfatningen, desmere vil man bidrage til at rejse den stærke Bevægelse fra den anden Side, som det maaske med Tiden kan være vanskeligt at kontrollere paa den rette Maade.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kvindernes Valgret skal jeg kun indskrænke mig til faa Bemærkninger udover, hvad jeg allerede har sagt. Jeg finder Anledning til at spørge, om der er mange Samfundsinteresser, hvor Mænd og Kvinder ikke staa lige? Maa jeg spørge, hvis